

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2007, č. j. sot/3263/07, sp. zn. Rpo/144/05, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2009, č. j. 7 Ca 157/2007 - 119,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2009, č. j. 7 Ca 157/2007 - 119, **se ruší** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání podala kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 14. 3. 2007, č. j. sot/3263/07, sp. zn. Rpo/144/05, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení, přičemž jí byla uložena povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení za řízení o žalobě a kasační stížnosti v částce 16 424 Kč. V kasační stížnosti namítá, že se městský soud neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku č. j. 6 Ads 44/2008 - 141 ze dne 4. 3. 2009; zejména namítá, že městský soud zavázal žalovanou ve výroku I. napadeného rozsudku vést další řízení (arg. „rozhodnutí ... se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení“), přestože Nejvyšší správní soud po městském soudu požadoval nalézt takové řešení dalšího procesu před žalovanou, jež bude ústavně konformní k závěru, že rozhodnutí žalované musí být odstraněno, neboť trpí deficitem ve vztahu k ústavní zásadě ne bis in idem. Pokud městský soud zavázal žalovanou vést další řízení, nerespektoval pokyn Nejvyššího správního soudu. Současně žalovaná zpochybňuje výrok II. napadeného rozsudku tvrdíc, že ve věci byla meritorně úspěšná, neboť obhájila své rozhodnutí o uložení pokuty, jednání před soudem neiniciovala a vydáním druhého rozhodnutí ve věci nepřekročila své

kompetence, naopak k tomu byla povinna. Současne navrhla priznat kasačni stiznosti odkladný účinek.

Žalobkyně ke kasačni stiznosti vyjádření nepodala.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné obsáhle rekapitulovat průběh správních a soudních řízení, neboť tak již dostatečně učinil ve svém rozsudku ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 Ads 44/2008 - 141.

Kasační stiznost je přípustnou (§ 104 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), byla podána osobou oprávněnou; Nejvyšší správní soud je důvody kasační stiznosti, jež podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) - jiná vada řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, pokud jde o nerespektování právního názoru Nejvyššího správního soudu, a § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky, pokud jde o nesprávný výklad příslušných procesních ustanovení o nákladech řízení, vázán, pokud nezjistí ve věci i takové vady, jež ho opravňují k postupu ex offio (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Prvou otázkou, kterou nutno posoudit, je, zda městský soud respektoval právní názor vyjádřený ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. V něm bylo uvedeno, že princip ne bis in idem je třeba v řízení prosadit jako princip ústavní, byť i za cenu přizpůsobení výkladu některých procesních institutů soudního řádu správního této situaci. Tomu odpovídal i závěr, který Nejvyšší správní soud učinil, a sice uložení povinnosti městskému soudu hledat v řízení o žalobě takový způsob řešení, jež bude v souladu s čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Přitom uvedl, že za takové řešení považuje zrušení rozhodnutí žalované bez dalšího. Způsob rozhodnutí, kdy je napadený správní akt zrušen, aniž by byla věc vrácena k dalšímu řízení, byl používán za účinnosti správního řádu, zákona č. 71/1967 Sb., v případech, kdy úmyslem bylo vyslovit názor, že důvod řízení odpadl (typicky v řízeních o správních deliktech). Takové rozhodnutí se považovalo za rozhodnutí ve věci samé a mělo za následek, že věc byla rozhodnuta s účinky res iudicata a řízení o ní bylo skončeno (srov. například rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 12. 1998, č. j. 6 A 85/95 - 36). Obdobný postup zná i nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) - srov. § 90 cit. zákona. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku naznačil, jaké potíže plynou ze skutečnosti, že stěžovatelka rozhoduje v jediné instanci a procesní úprava pro její postup je značně specifická. Řízení zahájené ex officio (což je i případ v posuzované věci) lze v případech, jako byl v posuzované věci, zastavit jen za použití určitých výkladových přístupů, a to jak podle starého, tak nového správního řádu. Nejvyšší správní soud očekával, že městský soud v důsledku pokynu hledat procesně nejschůdnější řešení vyloží stěžovatelce v postavení žalované, jak má řízení před ní pokračovat, či zda je považuje za skončené. Je skutečností, že soudní řád správní předpokládá vždy zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však ve shora citovaném rozsudku naznačil, že soudní řád správní se všemi svými pravidly musí v této posuzované věci ustoupit tak, aby byla ústavní konformita dosažena; přitom naznačil cestu, kterou v dalším procesu mohl městský soud použít, jsa vázán především meritorním názorem, že rozhodnutí stěžovatelky neobstojí a musí být odstraněno, neboť jeho existence je v kolizi se zásadou ne bis in idem. Pokud tuto cestu nepoužil, byl povinen svůj postoj odůvodnit a stěžovatelce vyložit, jak má dále v řízení postupovat. To však městský soud neučinil, a tím zatížil své rozhodnutí především vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu (a především stěžovatelce) tak zůstalo neobjasněno, jaký další postup měla podle městského soudu použít. Tím Nejvyšší správní soud nevyklučuje, že městský soud nalezne jiné procesní řešení, které věci zcela vyhoví, ovšem musí je náležitě odůvodnit.

Také námitku týkající se posouzení povinnosti stěžovatelky nahradit náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Procesní úspěch ve věci nelze posuzovat jen čistě podle znění výroku; minimálně v řízení o kasační stížnosti (pod sp. zn. 6 As 44/2008) bylo na místě vážit, zda lze žalobkyni bez bližšího objasnění považovat za procesně zcela úspěšnou, či zda nejsou důvody pro postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Ovšem i v této věci chybí podstatnější odůvodnění ze strany městského soudu. Nebylo vyloženo, zda za procesní situace, která v řízení nastala, měla žalobkyně v obou řízeních plný úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), ani zda soud zvažoval postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Přitom s ohledem na charakter řízení v posuzované věci to bylo zcela nezbytné. Nejvyšší správní soud je nucen připomenout setrvalou judikaturu Ústavního soudu, podle níž je i rozhodování o nákladech řízení v některých případech schopno zasáhnout základní právo podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. například nálezy sp. zn. III. ÚS 1648/09 ze dne 10. 3. 2010). Základní zásadou, která ovládá rozhodování o náhradě nákladů i v soudním řízení správním podle § 60 odst. 1 s. ř. s. je zásada úspěchu ve věci. K této zásadě Ústavní soud uvedl: „*V této zásadě se promítá myšlenka, že ten, kdo důvodně bránil své subjektivní právo nebo právem chráněný zájem, by měl mít právo na náhradu nákladů, jež při této procesní činnosti důvodně vynaložil, proti účastníkovi, jenž do jeho právní sféry bezdůvodně zasahoval. S vědomím faktu, že zásada úspěchu ve věci má, jak uvedeno, hlubší souvislost se strukturou civilního sporného procesu, by měl soud vždy přistupovat k interpretaci a aplikaci § 150 o. s. ř. (v s. ř. s. § 60 odst. 7 poznámka Nejvyššího správního soudu), jenž tuto zásadu umožňuje v konkrétním výjimečném případě prolomit. Tento požadavek plně platí pro hledání smyslu slov citovaného ustanovení, podle něhož nepřiznání náhrady nákladů řízení může být jenom výjimečné a mohou jej ospravedlnit pouze důvody zvláštního zřetele hodné. Ustanovení ... tedy slouží k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájil svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů řízení ... Rozhodnutí, v souladu s nímž si ten, kdo v řízení uspěl, také ponese sám své náklady, se proto bude spravedlivým jevit především s ohledem na existenci okolností souvisejících s předprocesním stadiem sporu, s chováním účastníků ..., okolnostmi uplatnění nároku apod.*“

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení; městský soud je právním názorem zde vysloveným vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) - především blíže rozvede, jak si představuje proces před žalovanou po zrušení jejího rozhodnutí a rovněž posoudí, zda nejsou důvody pro postup podle § 60 odst. 7 či § 60 odst. 1 in fine s. ř. s. V dalším řízení rozhodne městský soud i o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

S ohledem na rozhodnutí ve věci samé Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu